

Πώς ο Μαραντόνα έσωσε την ζωή του Σορεντίνο

Η άφιξη του Μαραντόνα στην Νάπολη και ακολούθως ο κινηματογράφος, έσωσαν κυριολεκτικά την ζωή του Πάολο Σορεντίνο. Πρόκειται για μία αληθινή ιστορία, που παρουσιάζεται στην βιογραφική ταινία, «The Hand of God» και βρίσκεται ήδη στην διαδικτυακή πλατφόρμα Netflix.

Σε αυτήν την αυτοβιογραφική ταινία, που «διαγωνίσθηκε» στο φεστιβάλ της Βενετίας, ο διάσημος Ιταλός σκηνοθέτης και σεναριογράφος, αφηγείται την παιδική ηλικία ενός νεαρού Ναπολιτάνου, που «συνετρίβη» από τον τυχαίο θάνατο των γονιών του, θύματα δηλητηρίασης από μονοξείδιο του άνθρακα. Την δεκαετία του 1980, ο Ντιέγκο Μαραντόνα, θρύλος του παγκοσμίου ποδοσφαίρου, ήταν ένα σύμβολο στη μητρόπολη της νότιας Ιταλίας, ενώ ο Σορεντίνο, εξελίχθηκε σε έναν από τους κορυφαίους Ιταλούς σκηνοθέτες της γενιάς του, με ταινίες όπως το «La Grande Bellezza» ή η σειρά «Ο νεαρός Πάπας». «Ο Μαραντόνα δεν είναι απλώς ένας ποδοσφαιριστής. Μπόρεσε να ξεπεράσει την πραγματικότητα και ήταν η πρώτη μου ευκαιρία να αντιμετωπίσω τον εαυτό μου με την τέχνη», είπε ο 51χρονος Πάολο Σορεντίνο, μιλώντας στο γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων.

Και όπως απεδείχθη στην πράξη, ο «Ντιεγκίτο», είναι ακόμη περισσότερο από ποδοσφαιρικό ίνδαλμα. Ο Σορεντί-

«Ο Μαραντόνα δεν είναι απλώς ένας ποδοσφαιριστής. Μπόρεσε να ξεπεράσει την πραγματικότητα και ήταν η πρώτη μου ευκαιρία να αντιμετωπίσω τον εαυτό μου με την τέχνη», είπε ο 51χρονος Πάολο Σορεντίνο, μιλώντας στο γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων.

νο δεν είχε την ίδια τύχη με τους γονείς του και δεν πέθανε μαζί τους στο εξοχικό της οικογένειας, επειδή το βράδυ της τραγωδίας είχε λάβει, στα 16 του και για πρώτη φορά, την άδεια να μείνει στην Νάπολη για ένα αγώνα στον οποίο έπαιζε το είδωλό του.

Πολλά χρόνια αργότερα, ο Πάολο Σορεντίνο γυρίζει πλέον ταινία, αναθέτοντας τον ρόλο του πατέρα του στον αγαπημένο του ηθοποιό, Τόνι Σερβίλο. Τον χαρακτήρα που εμπνέεται από την παιδική του ηλικία, υποδύεται ένας νεαρός ηθοποιός, ο Φίλιππο Σκότι.

Στην ταινία, βλέπουμε ένα νεαρό αγόρι, το οποίο μεγαλώνει σε μια μεσοαστική οικογένεια, μια μεγάλη εκκεντρική φυλή που «κολυμπάει» σε φαντασία και χιούμορ, μερικές φορές διαβρωτικά.

Οι χαρακτήρες είναι... πολύχρωμοι, όπως η αδελφή του, η οποία δεν φεύγει ποτέ από το μπάνιο και ονομάζεται «La Baronne», φροντίζοντας για την σεξουαλική της μύηση ή η μητέρα του, που δεν διστάζει να κάνει μερικές φορές σκληρές φάρσες για να παγιδεύσει τους κοντινούς της ανθρώπους, όπως όταν κάνει τους πάντες να πιστεύουν ότι η γειτόνισσα της έχει πάρει πρωταγωνιστικό ρόλο σε... ταινία.

Από αυτή την οικογένεια, «έμαθα ότι το να είσαι σε σύγκρουση είναι πολύ πιο διασκεδαστικό από το να είσαι σε ειρήνη με τους άλλους», είπε με αρκετή δόση χιούμορ και ειρωνίας, ο διάσημος

σκηνοθέτης, με το πουράκι στο στόμα, στη βεράντα ενός μεγάλου ξενοδοχείου με θέα στην θάλασσα.

Η ταινία του είναι επίσης η δήλωση αγάπης ενός Ναπολιτάνου για την γενέτειρά του, μεγεθυμένη στην οθόνη: «Η Νάπολη, την δεκαετία του 1980, ήταν σαν να πηγαίνω σαφάρι, με τα πόδια, χωρίς να μπορώ να βρω καταφύγιο σε ένα τζιπ. Ήταν ταυτόχρονα αστείο, πολύ βίαιο και πολύ επικίνδυνο, σαν ζούγκλα. Εκεί μπορείς να συναντήσεις ένα λιοντάρι, αλλά και όμορφα πουλιά».

Οι περίοδοι που ακολούθησαν τον θάνατο των γονιών του, ήταν πιθανώς ακόμη πιο σκοτεινές από ό,τι δείχνει η ταινία, μετά από μια οδυνηρή σκηνή όπου δεν του δόθηκε άδεια να δει τις σορούς τους στο νοσοκομείο.

«Ετσι ακριβώς συνέβη. Το θυμάμαι πολύ καλά και δεν ήταν εύκολο να το διαχειριστώ», θυμάται και προσθέτει: «Υπάρχει μια ισορροπία μεταξύ της ιδιωτικής μου ζωής και των αναγκών του κινηματογράφου. Υπάρχουν πράγματα που προτιμώ να μην λέω».

Όσον αφορά στην απόφαση του να κάνει ταινία την ιστορία του, ο Σορεντίνο, επισημαίνει: «Υπάρχει μέλλον για όλους, ανεξάρτητα από το πόσο πόνο ή βάσανα έχετε υπομείνει στη ζωή. Ελπίζω οι νέοι να καταλάβουν αυτό το μήνυμα, γιατί ανησυχούν πολύ περισσότερο για το μέλλον τους από εμάς».